

СЕРЕДЗИМ'Я

ЧАС.

Просто одне передує іншому, правда?

Одної миті ти з нетерпінням чекаєш, що буде далі, а вже наступної здається, ніби все нове — лише початок кінця.

— Гербі.

Та найбільше мене діймає цокання — безкінечне цокання дзигаря, що ніби відраховує все, чого ти не встиг зробити...

— Гербі?

...і нагадує, що ти не встигаєш навіть те, що робиш.

— Гербі! *Прокинься!*

Голос моєї подруги Вайолет Парми повертає мене до реальності. Уже вечір, і ми в підвалі столу знахідок у затишному світлі дров'яної грубки в оточенні колекції найрізноманітніших згуб, забуток і дрібничок, що накопичувалися тут впродовж століття. У вікно шкребе колючий сніг, бо надворі кінець грудня, і Морським Адам розгулялася гнітюча негода. Вайолет сидить у фотелі, по носа вкутана в плед і мурчання кота Ервіна, а я, Герберт Лемон, черговий столу знахідок готелю «Гранд Наутілус», похитуюсь на нижній сходинці, вступившись у дещо в руці.

Бо, як то кажуть, давно не було.

– Вибач! – зойкаю. – Ти це... ти це відчула?

– Відчула що? – Вайолет зацікавлено мене розглядає. – Хтось подзвонив у дзвоник, ти піднявся на виклик і повернувся весь зелений, тримаючись за стіну. Що я маю відчувати?

Я струшую головою. Вайолет вочевидь не відчула химерних вібрацій, і їй не паморочиться в голові та не поколює в пальцях, як мені останнім часом, – така дивна млість, коли мозок наче затягує серпанком, а думки розпливаються. Але, правду кажучи, це моя фішка: почуватися схвильованим

до нудоти за першої-ліпшої нагоди, особливо коли на нас чекає нова пригода.

– Та нічого, – поправляю кашкет. – Дарма цікавишся.

– Нічого не дарма, – наполягає Вайолет, коли я всідаюсь біля неї. – У стіл знахідок щось передали, і тебе, Гербі, це збентежило. Я хочу знати, що саме.

Та не встигаю я її зупинити, як Вайолет зривається з фотеля і висмикує предмет у мене з руки.

То що саме передали в стіл знахідок і що затягнуло мене в роздуми про втрачений час? Погляньте самі.

Це годинник.

Розбитий наручний годинник, який явно загубили багато років тому.

– У-у, – Вайолет крутить годинник у руці. – Ще й заводний, – вона нетерпляче прокручує коліщатко великим та вказівним пальцями і засовує годинник у копицю волосся, десь туди, де в неї мало б бути вухо.

– Ні, – засмучено видає. – Не цокає.

Вона підносить годинник розтроценим циферблатом догори.

– Мертвий! – театрально виголошує вона. – На-
завжди завмер у миті якогось страшного злочину...

– Віддай сюди! – я відбираю в неї годинник. –
Просто я ще не встиг до нього подивитися, от і все.
Його знайшла прибиральниця в ресторані за ба-
тареєю. Либонь, не один рік там пролежав. Його
лише треба підремонтувати.

– Страшний злочин, – править своєї Вайолет,
ніби не чує мене, – який скоїли опівночі!

– Опівночі?

Я знову глипаю на розбитий циферблат. Дві
стрілки, ніби склавши руки в молитві, вказують
на цифру дванадцять.

– Може, опівдні, – припускаю. – Чому ти зав-
жди обираєш найтривожніший варіант?

Вайолет задоволено всміхається і чухає Ервіну
за вушком.

– Хай там як, Гербі, а по цей годинник вже ніхто
не прийде. Таке враження, що по ньому хтось по-
топтався. Найкраще просто його списати.

– Списати! – бовкаю, не вірячи власним ву-
хам. – Тобто *викинути*?

– Ну так, – відповідає Ві. – Толку з нього. Тільки
не кажи, що ти його залишиш.

Я підношу годинник до світла і верчу ним у різні
боки. Окрім тріснутого скла та пилу, що шарував-
ся на циферблаті не один десяток літ, шкіряний
ремінець затвердів від жару батареї, а сталевий
корпус подряпаний. Мушу визнати, що перспекти-
ви полагодити цей годинник не такі вже й великі.
Але я переводжу погляд на поличку під гачком,
на який вішаю кашкет. А на ній, в теплому світлі
грубки, переливається перламутровий панцир За-
вітника, мого надійного та сповненого механічних
див заводного рака-самітника.

– Я не можу повірити, Ві, що, провівши тут ці-
лий рік, ти досі не розумієш, як працює мій стіл
знахідок. Яким би розбитим не був цей годинник,
моя *робота* – берегти його і, якщо пощастить, по-
вернути законному власнику.

Я й собі беруся великим та вказівним пальцем
за коліщатко і зі знанням справи впевнено та по-
волі його прокручую. А тоді прикладаю годинник
до вуха.

Та якщо я сподівався довести щось Вайолет, то
тепер розчарувався.

Годинник досі мовчазний.

І мертвий.

– Просто викинь його, – наполягає Вайолет. –
І я тут майже рік. Я ж приїхала в ніч Середзим'я,
забув? А до того часу ще два дні.

Забув?

Як я міг таке забути?

Ну і майже-рік видався!

Потік спогадів непрохано шугає мені в голову:

наше зіткнення з Мала-
мандером на межі смерті,
неймовірний хаос, який
зчинила штормова риба
Гаргантіс, кошмарна
пригода з істотою,
на ймення Жахо-
тінь, і всі ці химерні
події в галереї воско-
вих фігур «Фестергримм»
всього кілька тижнів тому.

Відколи в моєму житті з'яви-
лася Вайолет, його важко назва-
ти нудним.

Та я, звісно, не кажу цього вго-
лос. Можливо, за останній час
я і став сміливішим, та однаково

не хочу заводити розмови про пригоди – не тоді,
коли на носі найдовша ніч і Різдво не за горами.
Тому я просто беру з робочого стола найтоншу
викрутку і знімаю задню панель несправного дзи-
гарика.

На відміну від пошкодженого корпусу, годин-
никовий механізм усередині яскраво виблискує.
Я підношу його до світла лампи і, не зводячи очей
з мосяжних коліщаток і гвинтиків, не знаю, з чого
почати.

– Та, – знову озивається Вайолет, – хоч мені тут
і добре, який у цьому всьому *сенс*?

Я відвожу погляд від годинника і бачу, що захоп-
лення Вайолет враз кудись випарувалось і тепер
вже вона дивиться в нікуди сповненими блиску
очима, що ховаються в копиці волосся.

– *Mr-p?* – озивається Ервін.

– Рік! – вигукує Вайолет. – Рік тому я приїха-
ла сюди в пошуках батьків, а натомість знайшла...
тебе! І Морський Ад, і геть нове життя, сповнене
пригод і магії. І хоч яким би дивовижним воно не
було, та я з тих пір ні на крок не наблизилася до
розгадки таємниці про зникнення моїх батьків.
Тому цей неймовірний рік все ж таки минув дарма.

